

Μια νέα ακαδημαϊκή χρονιά αρχίζει, κι όπως πάντα εκτός των ευχών μας για ηρεμία και επιτυχή έκβαση, την έναρξή της συνοδεύουν οι προβληματισμοί μας για τα εκκρεμή θεσμικά και οικονομικά ζητήματα του Ιδρύματός μας ειδικότερα και του συνόλου των ΤΕΙ γενικότερα. Όλα αυτά υπό το φως των βουλευτικών εκλογών και υπό την απειλή της διασποράς του ιού Η1Ν1.

Επιχειρώντας ένα λογοπαίγνιο με την επικαιρότητα, όσο αυτό επιτρέπει η σοβαρότητα των συνθηκών, αναρωτιέμαι **τι απειλεί τη δημόσια υγεία περισσότερο; Οι εκλογές ή η πανδημία γρίπης;** Όσον αφορά στις εκλογές, λόγω συχνότητας έχουμε εξοικειωθεί πλέον με τις εκάστοτε διαδικασίες και λόγω ιδιοσυγκρασίας μάθαμε να υπομένουμε στωικά τις ανατροπές που φέρνουν στη ζωή μας. Ελπίζω να αποδειχθούμε εξίσου ανθεκτικοί και στη νέα γρίπη.

Όταν κυκλοφόρησαν οι πρώτες φήμες για την επερχόμενη πανδημία, πέραν του φόβου που με κυρίευσε και τον οποίο τα ΜΜΕ φροντίζουν να συντηρούν καθημερινά με ιδιαίτερη επιτυχία, βαθιά μέσα μου αισθάνθηκα ότι ίσως τελικά να έβγαινε και κάτι καλό από αυτή την κατάσταση.

Ίσως να μας ταρακουνούσε λιγάκι, γιατί η υπερβολική εμπιστοσύνη μας στις δυνατότητες του ανθρώπινου νου και της εικονικής πραγματικότητας που μπορεί να δημιουργήσει, μας έχει κάνει να ξεχάσουμε τη δύναμη της ψυχής, της ανθρωπιάς κι όλων όσων η μητέρα φύση μας δίδασκε επί αιώνες.

Η εξελικτική πορεία του ανθρώπου μέσα στο χρόνο είναι ένας διαρκής αγώνας να επιβληθεί

στο φυσικό του περιβάλλον. Ο αγώνας αυτός είναι μέχρις ενός σημείου δικαιολογημένος, δεδομένου ότι συχνά φυσικές καταστροφές απειλούν την ύπαρξή του.

Το ηθικό ζήτημα προκύπτει όταν οι **φυσικές αυτές καταστροφές** έρχονται ως **συνέπεια της ανθρώπινης δραστηριότητας**. Στο όνομα της επιβίωσης, ο άνθρωπος σκόπιμα ξεπερνά τα όρια της επιβολής, χάνει τον έλεγχο και αγγίζει τα όρια της καταστροφικής μανίας, με σκοπό να αποδείξει την ανωτερότητά του έναντι των υπολοίπων μορφών ζωής.

Αγάπη και σεβασμό στο περιβάλλον μας προτείνει η μητέρα φύση και μάλιστα παρέχει τις συμβουλές της δωρεάν σε μια εποχή όπου οι γνώμες των ειδικών αποτιμώνται σε χρυσάφι.

Σεισμοί, κατολισθήσεις, τυφώνες, τσουνάμι δεν είναι πια μόνο φυσικά φαινόμενα που απλώς προέκυψαν λόγω γεωλογικών ή άλλων διεργασιών. Είναι οι τραγικές συνέπειες της αλαζονικής συμπεριφοράς του ανθρώπου, που αρέσκεται να υποδύεται το Θεό για όσο διάστημα Αυτός του το επιτρέπει. Δυστυχώς όμως, όπως αναφέρουν επιστημονικές μελέτες και στατιστικές «ο καιρός γαρ εγγύς».

Βαδίζουμε με μαθηματική ακρίβεια προς το τέλος του πλανήτη, τουλάχιστον με τη μορφή που τον έχουμε γνωρίσει έως τώρα, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι πρέπει να βγούμε σε αναζήτηση νέου, όχι μόνο γιατί δε λύνεται έτσι το πρόβλημα, αλλά και γιατί δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε εάν και πότε θα βρεθεί κατάλληλος πλανήτης να μας φιλοξενήσει.

Χρειάστηκαν μόλις μερικές δεκαετίες για να

καταναλωθούν τόσα αποθέματα φυσικού πλούτου όσα χρειάστηκαν για να διατηρηθεί η ζωή στον πλανήτη μας για αιώνες ολόκληρους.

Τη θέση της φυσικής εξέλιξης πήρε βιαστικά η παραγωγή τεχνητών μορφών ενέργειας και η ανακύκλωση, όπως βιαστική και επιπόλαιη είναι κάθε ανθρώπινη ενέργεια που αποσκοπεί στο να μπαλώσει χιλιάδες προβλήματα που αναδύονται καθημερινά λόγω κοινωνικής ασυνειδησίας, ατομικής ανευθυνότητας και εντεινόμενης κρατικής κακοδιαχείρισης των φυσικών πόρων.

Η ιεροτελεστία της δημιουργίας ενός οποιουδήποτε έργου αντικαταστάθηκε από την πρόχειρη λογική των έτοιμων προϊόντων και των υλικών μιας χρήσεως, που μπορεί να διευκολύνουν τη φρενήρη καθημερινότητα, αλλά στραγγίζουν σιγά σιγά τον πλανήτη από καθετί πολύτιμο.

Η απλότητα και η χαρά της ζωής παραμερίστηκαν από πολύπλοκες διαδικασίες και προϊόντα που στοχεύουν στο να ικανοποιήσουν τις ανθρώπινες ανάγκες, αλλά δυστυχώς το μόνο που επιτυγχάνουν είναι να δημιουργούν διαρκώς νέες, διαταράσσοντας όχι μόνο τη φυσική ισορροπία αλλά κυρίως την ψυχική και πνευματική υγεία του ανθρώπου.

«Ο πλούτος που ζητάει η φύση μας, είναι ορισμένος και εύκολα αποκτιέται. Ο πλούτος, αντίθετα, που ζητάει η ματαιοδοξία μας, εκτείνεται στο άπειρο» σχολίασε αιώνες πριν ο **Επίκουρος**, διότι είναι πλέον γεγονός ότι η επιστήμη και η τεχνολογία δεν ικανοποιούν πια τις ουσιαστικές ανάγκες του ανθρώπου αλλά την αστείρευτη ματαιοδοξία του.

Δεν είμαι σε θέση να γνωρίζω εάν αποβάλλοντας την ιδιότητα του άκριτου καταναλωτή, φροντίζοντας για την καθαριότητα και την προστασία του δάσους, της θάλασσας, των ακτών, της πόλης μου, προτιμώντας βιολογικά προϊόντα, οδηγώντας υβριδικό αυτοκίνητο και μειώνοντας την ποσότητα νερού και ηλεκτρικού ρεύματος που καταναλώνω σε ατομικό επίπεδο,

θα συμβάλω στην αναχαίτιση του κινδύνου του επερχόμενου τέλους. Συχνά μάλιστα αναρωτιέμαι εάν τελικά αξίζει τον κόπο να ζεις σε έναν κόσμο που βλάπτει την υγεία σου και προσβάλλει την αισθητική σου μόνο και μόνο γιατί γεννήθηκες σ' αυτόν.

Σίγουρα όμως αξίζει η προσπάθεια για να ησυχάσει η ένοχη συνείδηση αλλά και για να μπορούμε να κοιτάξουμε στα μάτια αυτούς που φέραμε στη ζωή αναγκάζοντάς τους να διαχειριστούν τα λάθη μας και τα λάθη αυτών που προηγήθηκαν. Εξάλλου η ιστορία συχνά απέδειξε ότι δεν κάνει η αριθμητική υπεροχή τη διαφορά και την έκπληξη αλλά η ποιότητα και το ήθος.

Οι μεγαλύτερες ανατροπές προέκυψαν όταν ξύπνησαν οι ανθρώπινες συνειδήσεις. Αυτό χρειάζεται και τώρα. Να ξυπνήσει η συνείδησή μας, που βολεύτηκε μέσα στις ανέσεις και την πολυτέλεια των τεχνολογικών επιτευγμάτων. Το αντίτιμό τους είναι δυσανάλογα μεγάλο. Και μόνο γι' αυτό αξίζει να θυσιάσουμε κάποιες από τις αυτονόητες συνήθειές μας.

Κλείνοντας οφείλω να παραδεχτώ ότι και μόνο το γεγονός ότι μοιράστηκα αυτές τις σκέψεις μαζί σας, με κάνει να αισθάνομαι περισσότερο αισιόδοξος από όταν ξεκίνησα να τις αποτυπώνω. Ίσως γιατί **δεν έπαψα ποτέ να πιστεύω ότι όλοι μαζί οι άνθρωποι μπορούν στ' αλήθεια να κάνουν θαύματα.**

Εύχομαι η νέα ακαδημαϊκή χρονιά να κυλήσει ομαλά χωρίς δυσάρεστα απρόοπτα και να μας φέρει πιο κοντά στην επίτευξη των στόχων που έχουμε θέσει ως εκπαιδευτικοί και ως μέλη της κοινότητας του ΤΕΙ Αθήνας. ☑

Δημήτριος Νίνος
Πρόεδρος του ΤΕΙ Αθήνας